

„Ik zal het vragen aan het mannetje in de maan, hi, hi, hi!” grinnikte de vent.

Er zat niets anders op. Ik moest mee, willens of onwillens en bracht den nacht op het politiebureau door. Den volgenden dag, Zondag, hoopde ik gehoord te worden, doch die hoop bleek ijdel. Mijn armoedige kleding, mijn dikke lip en uitgeslagen tanden, gevoegd bij mijn schorre stem, ten gevolge van het schreeuwen dat ik achter de groentenkar had moeten doen, schenen aan mijn verzekeringen van onschuld slechts negatieve kracht bij te zetten. Den volgenden dag hoopte ik evenwel op vrije voeten te worden gesteld. Doch voor die volgende dag aanbrak, wachtte mij nieuwe beproevingen; werd een nieuwe schakel aan mijn lijdensketen gesmeed.

Ik had natuurlijk aan de politie mijn waren naam, Eduard Rogmans, opgegeven. Op Zondagmiddag werd mij toegestaan wat op de binnenplaats te wandelen, en hier ontmoette ik tot mijn groote vreugde mijn compagnon van de afgelopen week, Jakob Plug. Vol blijdschap ging ik hem te gemoet, ezel die ik was; maar in plaats van hulp bracht die ontmoeting mij nog grooter moeilijkheden.

„Dat is 'm!' riep Rooie Jaap uit, naar mij wijzende. „Dat is die vervloekte schurk, Kobus de Vos. Hij was het die mij al het geld gegeven heeft. En zoo waar ik hier voor jullie sta,” zei hij tegen de suppoosten, „heb ik de geheele week voor hem gewerkt en hij betaalde mij mijn loon uit in gouden vijfjes, heeren, maar ik wist niet dat ze valsche waren.” „Valsch!” herhaalde ik, „wat bedoel je?” vreezende dat er nog meer onaangenaamheden zouden komen. De politieagenten lachten. „Hij weet van niks! De stumperd!” „Deze man beschuldigt je,” zei nu een onder-inspecteur, „dat je hem gebruikt hebt om valsche geld uit te geven!” „Valsch geld?” riep ik verontwaardigd uit. „Ik, valsche geld uitgeven? Dat heb ik nog nooit gedaan. Ik heb nog nooit valsche geld in mijn bezit gehad.” „Zoo, zoo!” mompelde de inspecteur, toen wekte hij een paar agenten om mijn zakken te onderzoeken en daar kwam het gouden vijfje te voorschijn, dat Rooie Jaap me den vorigen dag had laten houden en dat nu bleek valsche te zijn. Ik was verstomd van schrik. Het viel me nu op dat Jaap me meermalen met gouden vijfjes terugbetaald had. Hij behoorde blijkbaar tot een bende valsche munters en had mij gebruikt als werktuig om het valsche geld kwijt te raken. Groote goedheid! en nu beschuldigde dat schoelje mij het hoofd van het complot te zijn. Het duizelde mij. Ik wist niets te zeggen en liet mij zonder protest weer in de cel opsluiten. Onderwijl dit met mij voorviel, was mijn vrouw, ongerust over mijn stilzwijgen, Zondagmorgen thuis gekomen. Ze kwam natuurlijk voor een gesloten deur. Met behulp van een der burenen kon ze evenwel haar woning betreden. Aanvankelijk verwonderd, veranderde nu haar verwondering in schrik. In de brievenbus zaten kranten, brieven en drukwerken van de geheele week. Vreemd! Doch weldra kwam ze tot vreeslijker ontdekking. Op de slaapkamer gekomen, zag ze op de waschtafel mijn bril liggen, doch verder geen enkel spoor van mijn dierbaar persoon. De kleerenkast stond op een kier, ze deed de deur ervan open en vond mijn kleeren in een hoop op den grond. Schreiende en vervuld van de vreeslijkste vermoedens liep ze naar de burenen, die zich haastten een agent te halen. Deze was spoedig ter plaatse. Een onderzoek in loco werd ingesteld, waarbij mijn laatst gedragen kleeren voor den dag kwamen. Van mijn ondergoed was geen spoor te vinden, wel mijn overhemd en daaraan kleefden bloedvlekken. Mijn vrouw was der wanhoop nabij, haar ergste vermoedens bleken waarheid te zijn. Ik was vermoord! Geen twijfel meer!

Nu kwamen de burenen ook met mededeelingen. Ze herinnerden zich den vorigen Maandag in den schemer een man het huis te hebben zien uitkomen. Het was iemand geweest van middelbare grootte, armelijk gekleed; met een lichte sportpet op.

De politiemann stond even in gedachten verzonken, eensklaps klaarde zijn gezicht op en riep hij uit: „ik heb den man!” Mijn vrouw bleef echter ontroostbaar. Ze was vast overtuigd, dat ik vermoord was, hoewel de burenen hun best deden haar moed in te spreken. Ze telegrafeerde naar mijn broer en de andere familie en nam dankbaar het aanbod der burenen aan om dien dag en den nacht bij hen te blijven.

Den volgenden morgen moest ik, Eduard Rogmans, alias Kobus de Vos, inbreker en valsche munter, voor den hoofdcommissaris verschijnen, doch juist toen ik werd binnengeleid, trad er een inspecteur naar voren met de mededeeling dat de beschuldigde verdacht werd van een nog veel ernstiger misdaad. Een zekere Eduard Rogmans, die (zeer verdacht!) beklagde beweerd had zelf te zijn, was sedert een week spoorloos verdwenen, onder omstandigheden die er op wezen dat hij gruwelijk vermoord was. De beklagde, Kobus de Vos, was gezien, terwijl hij Rogmans' woning verliet op den dag dat deze laatste verdwenen was. De Vos was voorts op heeterdaad betrapt, terwijl hij bezig was bij zijn slachtoffer in te breken, blijkbaar met het doel om de sporen van zijn misdaad uit te wischen. En toen hij gevangengenomen werd, droeg beklagde Rogmans' ondergoed dat hier en daar met bloed spatten bedekt was. Al de andere kleederen van den vermoorden man waren gevonden, eveneens met bloed bevlekt,

G. HENKES. — DOOR HET IJS GEZAKT.

(foto Couvee).

GERKE HENKES.

Den 25en Juni herdacht de kunstschilder Gerke Henkes te Voorburg zijn 70en verjaardag. In „Pulchri”, waar een eere-tentoonstelling van zijn werken wordt gehouden, werd de jubilaris door den voorzitter van het genootschap toegesproken en werd hem een lauwerkrans aangeboden. Op deze eere-tentoonstelling zijn heel wat mooie doeken te bewonderen waarvan wij hier, bij het portret van den jubilaris, een tweetal reproduceeren.

(foto J. B. Hijmans).

G. HENKES. — „SANS ADIEUX.”

(foto Couvee.)

in den hoek van een kleerenkast. De inspecteur vroeg nog vierentwintig uur verdaging om nadere onderzoekingen te doen.

Neen, maar! Daar was nu toch het eind van weg! Was ik nu gek of al die lui rondom me? Beschuldigd je zelve ter dood te hebben gebracht.... Ik was dood en ik leefde nog.... Een levende zelfmoordenaar.... Een levend lijk.... Een... ik duizelde.... De groote dosis verstand die ik bezit, liet me finaal in den steek. En toen ik er eindelijk weer wat van teruggevonden had, zat ik weer in mijn cel. Dien avond stonden de kranten vol van het geval. Fotografen hadden kiekjes van mij genomen. En al was ik als Eduard Rogmans nog niet beroemd, als Kobus de Vos was ik eensklaps berucht geworden.

Ik had het opgegeven mijzelf vrij te pleiten, alles wat ik hiertoe aanvoerde, werd als een nieuw bewijs van schuld aangemerkt, zoodat ik eindelijk op geen enkele

vraag meer antwoord gaf. Zowel de commissaris als de rechter van instructie zagen in mij een verstokten misdadiger en met deze gunstige aanbeveling der beide magistraten werd mijn zaak naar de openbare terechtzitting verwezen.

Er waren verscheidene personen aanwezig: journalisten, fotografen enz. Vooraan zat die vervloekte Rooie Jaap, als voornaamste getuige, ook mijn vrouw was aanwezig in diepen rouw. In het eerst zag ik niemand, ik was versuft en keek niemand aan. Ook mijn vrouw keek voor zich, het was haar onmogelijk den moordenaar van haar geliefden man aan te zien. Toen echter mijn zoogenaamd zondenregister werd voorgelezen, begon mijn vrouw te snikken. Ik keek op; dat geluid kende ik! Was dat mijn vrouw? Het gemis van mijn bril belette me haar duidelijk te zien, maar de liefdevol vergist zich niet. Ik boog me voorover en riep vol verrassing: „Mariel!”

Mijn vrouw zag mij aan, verwonderd eerst, daarna in blijde herkenning de armen naar mij uitstreckende viel ze onder den uitroep: „Eduard!” bewusteloos in de armen van een paar toesnellende politiebeambten.

Dat gaf een consternatie! Een der aanwezige reporters vloog de deur uit en telefoneerde naar zijn redactie een sensationeel bericht: De weduwe was met den moordenaar geconfronteerd en had haar liefde voor hem niet verborgen kunnen houden. Het was duidelijk dat niet diefstal maar verboden liefde de drijfveer van de misdaad was geweest.

Onderwijl dit belangrijke bericht zijn weg naar de zetterij vond, was mijn vrouw uit haar bewusteloozen toestand ontwaakt en werd de zaal weer binnengeleid.

„Wie is u, mevrouw?” vroeg de president.

„Ik ben mevrouw Rogmans,” antwoordde zij.

„En wie is deze beschuldigde?” vroeg hij weder.

„Dat is, hoe vreemd hij er ook uitziet, mijn echtgenoot.”

De president keek nadenkend voor zich.

„Een zeer zonderling geval,” begon hij eindelijk. „Beklaagde is Kobus de Vos, beschuldigd de moordenaar te zijn van Eduard Rogmans. Deze dame zegt te zijn mevrouw Rogmans, dus de weduwe van den vermoorden man en tevens de echtgenoot van den beschuldigde, Kobus de Vos.

Het is duidelijk dat we hier te doen hebben met een geval van bigamie, en dat getuige moet worden in hechtenis genomen als medeplichtige van den moordenaar.”

„Ik geloof, Edelachtbare,” begon nu de inspecteur die het onderzoek geleid had, „dat ik de zaak kan uitleggen.

Het lijkt mij toe dat er geen moord heeft plaats gehad, maar dat Rogmans en De Vos één en dezelfde persoon is. Ik verzoek u de zitting eenige uren op te heffen, opdat ik mij de noodige inlichtingen zal kunnen verschaffen.”

De president knikte en ik werd zoolang in een andere kamer gelaten, waar ik mijn vrouw kon ontmoeten. Hier legde ik haar alles uit.

Het was zoo klaar als de dag.

Alleen de kwestie van het valsche geld kon ik niet verklaren en aangezien Jacob Plug, alias Rooie Jaap, toen hij zag dat de zaken een keer namen, kans had gezien zijn biezen te pakken, werd mijn kosteloos logies nog met eenigen tijd verlengd. Dat was vervelend!

Eindelijk werd ik opnieuw voorgebracht.

De president was spinnig.

„Dat dwaze uitstapje van jou,” zei hij streng, „heeft de politie en justitie heel wat last en noodeloos werk bezorgd.

Ik hoop echter dat je wat wijzer geworden bent en in het vervolg dergelijke kwajongensstreken aan verstandiger mensen zult overlaten.”

Die beleedigende opmerking over mijn gebrek aan verstand heb ik natuurlijk met een hooghartig stilzwijgen beantwoord.

Dat was toch boter aan de galg gesmeerd. Ik heb mij evenwel ernstig voorgenomen mij nooit meer met philanthropie in te laten.

Ik zal wel op een andere manier beroemd worden.